

i langt højere Grad for den lille Hær, der var ude i Kampen, end for, hvad der foregik paa Christiansborg Slot. Og det var ganske naturligt, thi der var Tillid til, at de Mennesker, der arbejdede paa Grundloven inde paa Christiansborg, vilde det samme som de, der vare ude i Kampen, nemlig gøre alt muligt for Fædrelandets Vel og Lykke, man behøvede derfor ikke saaledes at følge dem.

Den 26. August 1848 blev der sluttet Vaabenstilstand i Malmø, en Vaabenstilstand, der skulde vare i 7 Maaneder, men kunde opsiges med 1 Maanedes Frist. Men denne Vaabenstilstand blev saa lidt overholdt fra Slesvig-Holstenernes Side, at en Deputation fra Nordslesvig med Laurids Skau i Spidsen tog herover for at bede Kongen, hvis det ikke lykkedes at komme til Fred ved de Forhandlinger, der førtes i London, om han da vilde love Nordslesvigerne, at Vaabenstilstanden ikke skulde fornyes, men opsiges ved Fristens Udløb den 26. Februar. Løftet blev givet. Naar man nu vil fremtage Beretningen om, hvad der foregik paa den grundlovgivende Rigsdag, vil man under den 24. Februar finde en Meddelelse om, at Premierministeren fik Ordet for at udtale — jeg haaber, det maa være mig tilladt at oplæse disse faa Ord —: „Det vil være Rigsforsamlingen bekendt, at det tidligere er blevet udtalt, som Hans Majestæt Kongens allerhøjeste Villie, ikke at give sit Minde til, at den utaalelige Tilstand, som har været en Følge af den den 26. August f. A. afsluttede Vaabenstilstands-Conventions feilagtige Opfattelse og mangelfulde Udførelse, vedbliver udover den ved samme Convention oprindelige fastsatte Tidsfrist.“ Samtidig dermed og som Følge deraf blev der tilstillet den kongelige preussiske Regering en Meddelelse om Vaabenstilstandens Ophør den 26. Marts. Da denne Meddelelse kom til den grundlovgivende Rigsdags Kundskab, udbrød Forsamlingen i gentagne: „Bravo!“ „Længe leve Kongen“.

Hvor var denne Forsamling himmelvidt forskellig fra den Forsamling, i hvilken vi for Øjeblikket ere samlede. Forholdene vare den Gang ikke en Smule anderledes end nu. Det lille Danmark, som den Gang havde optaget Kampen, var i Forhold til Tyskland ikke større end nu, det skulde kæmpe med Overmagten, men der var ikke et eneste Menneske, der den Gang vovede at opløfte det hæse Ravneskrik: „Hvad kan det nytte?“ Alle vare enige om, at Kampen skulde optages, naar det gjaldt Fædrelandets Ære og Ret. Det

gælder om at komme tilbage til disse Tilstande og tage fat paa Begyndelsen. Begyndelsen er at skabe et Forsvar, der er i Stand til at værne Fædrelandet udadtil. Det er det første, der skal gøres, saa kunne vi bagefter tale om Forfatningen. Men det Folk, der ikke vil værne om sin Tilværelse, de Herrer, som staa paa det Standpunkt at sige, at de ville afruste eller skabe et Forsvar, som intet Forsvar er, have ikke Lov til at tale med. Thi det Folk, der ikke vil forsvare sig, har ingen Eksistensberettigelse, det fortjener ikke andet end at gaa til Grunde og har ingen Ret til at klage, naar det er gaaet til Grunde. Jeg ved vel, at man tidligere har sagt, at de mange Millioner, der skulde spares paa Befæstningsvæsenet, skulde bruges til paa andre Omraader at højne Kulturen, selv under fremmed Aag skulde denne Kultur saa holde os oprejste. Det taler man ikke mere om, det er gaaet i Glemme, og det er godt, at det er det, thi Sandheden er, at det første for os som for ethvert Land er at sørge for at kunne forsvare sin Eksistens udadtil.

Jeg har tidligere henvist til de andre neutrale Stater og spurgt: Hvorfor skulde Svejts, hvorfor skulde Belgien paalægge sig saadanne Forpligtelser uden Nødvendighed? Hvorfor skulde den Folkeret, som den højtærede Konseilspræsident og den højtærede Indenrigsminister vedkende sig, være rigtig, naar den ikke er anerkendt noget Sted i Verden? Og jeg skal med Hensyn til Belgien føje en lille Oplysning til, som maaske kan være af Interesse. Der skete nylig et Tronskifte i Belgien, og ved den Lejlighed maatte den nye Konge aflægge Ed for at overtage Regeringen, og denne Ed lød saaledes: „Jeg lover og sværger at holde Rigets Forfatning og at forsvare Landets territoriale Integritet.“ Det vedkendte den neutrale Konge af Belgien sig, og den selv samme Forpligtelse paahviler den danske Konge og enhver neutral Stat uden Undtagelse.

Jeg siger derfor: Begynd med Begyndelsen, begynd med at ordne Forsvarsvæsenet, og den Regering, der gennemfører en saadan Ordning, skaber et virkeligt Forsvar, har Ret til at sige til os: Nu have vi gjort vort mulige for at værne Landet udadtil, følg os da nu, naar vi ville ordne Forfatningen indadtil, kom saa og stil Krav om 5te Juni-Grundlovens Genindførelse? Hvis jeg sidder i Rigsdagen til den Tid, hvad jeg ikke har Grund til at haabe, fordi jeg er en gammel Mand, men kommer den Dag, siger jeg paa For-